

POSTANOWIENIE

15 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 15 czerwca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa L.J.
przeciwko M.J. i D.J.
o ustalenie,
na skutek skargi kasacyjnej L.J.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 21 grudnia 2020 r., I ACa 819/19,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
- 2) przyznaje radcy prawnemu A.B. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Gdańsku kwotę 8.100 (osiem tysięcy sto) zł, powiększoną o podatek od towarów i usług we właściwej stawce, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powódce w postępowaniu kasacyjnym;
- 3) przyznaje adwokat C.D. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Gdańsku kwotę 8.100 (osiem tysięcy sto) zł, powiększoną o podatek od towarów i usług we właściwej stawce, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwany w postępowaniu kasacyjnym
- 4) odstępuje od obciążenia powódki kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanych.

A.W.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do powyższych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powódka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), gdyż „w ocenie skarżącej pozostawienie zaskarżonego wyroku w obrocie prawnym powodowałoby usankcjonowanie w systemie prawa orzeczenia, które sprzeczne jest z konstytucyjnymi zasadami ochrony dobra i praw dziecka wynikającymi z przepisu art. 72 § 1 Konstytucji oraz art. 133 § 1 k.r.o.”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywiście naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczególności czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Trzeba jednak podkreślić, że tak jak podstawami skargi kasacyjnej nie mogą być objęte zarzuty błędnych ustaleń faktycznych i oceny

dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), tak samo nie można z odwołaniem się do nich wywodzić o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej albo wykazywać tę zasadność z odwołaniem się do innego stanu faktycznego niż będący podstawą rozstrzygnięcia. Tymczasem powódka formułując zarzut oczywistego naruszenia przez Sady *meriti* przepisów art. 72 § 1 Konstytucji, art. 133 § 1 k.r.o. i art. 58 k.c. pomija dokonane w sprawie ustalenia, z których wynika, że jej ojciec realizował ciążący na nim obowiązek alimentacyjny i uregulował powstałe w pewnym momencie zaległości. Jeżeli darowizna nieruchomości pozwanego nie została zakwestionowana na podstawie art. 527 k.c. i nie miała w istocie wpływu na wykonywanie przez pozwanego bieżących zobowiązań wobec powódki, to nie sposób zgodzić się tezą, że naruszała prawa powódki jako dziecka (zob. też wyroki Sądu Najwyższego z 23 lutego 2006 r., II CSK 101/05, z 18 kwietnia 2013 r., II CSK 557/12).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 102 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

Wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym zostało przyznane zgodnie z § 2, § 4 ust. 1 i 3, § 8 pkt 7, § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2019 r., poz. 68).

Wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną pozwanym z urzędu w postępowaniu kasacyjnym zostało przyznane zgodnie z § 2, § 4 ust. 1 i 3, § 8 pkt 7, § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019 r., poz. 18).

A.W.

[ał]

